

JAMES ALTUCHER

ALEGE-TE PE TINE ÎNSUȚI POVEȘTILE

Fii fericit, fă milioane, trăiește visul

Traducere din limba engleză:
Romică Lixandru

 ACT și Politon

2016

DEDICAȚIE:

Pentru Claudia, care m-a ales pe mine.

CUPRINS

Cuvânt-înainte pentru <i>Alege-te pe tine însuși – Poveștile</i>	11
Un alt cuvânt-înainte pentru <i>Alege-te pe tine însuși – Poveștile</i>	14
Al treilea Cuvânt-înainte	17
Cum să fii supererou	18
Blogging neînfricat	21
Primul meu client e mort	24
Să nu ajungi la pușcărie	29
Cum să fii un luptător extrem	33
Cum l-am ucis pe Osama bin Laden	37
Cum să eviți moartea	40
Cum să fii vedetă de televiziune	43
Cum să devii bogat, impulsiv	46
Vreau să trăiesc	49
Cum să fii regele lumii	51
N-ai cum să te sinucizi fără să te doară	55
Ziua în care am împiedicat un jaf de 10 milioane de dolari	59
Cu tot respectul cuvenit	64
Alba-neagra pentru sufletul tău	67
Scrisoare imaginară din partea fiicei mele adolescente	72
Fata al cărei nume conține o înjurătură	74
Prostituate, droguri, HBO și cel mai bun loc de muncă pe care l-am avut vreodată	78
Sex live, șah și rușine	81
Ziua în care Stockpickr urma să se închidă – O poveste despre prietenie	85
Întâlnirea mea pe nevăzute a mers prost	90
Ghidul autostopistului galactic	93

Cum să câștigi la Monopoly de fiecare dată	97
Vizita mea la Casa Albă	100
Purtat de val: Sunt un tip norocos	103
Totul e amuzant tot timpul	106
Cum mi-a schimbat Stevie Cohen viața	109
Am povestit cum am fost terapeut specializat în aparatul respirator?	114
Rezoluția mea de Anul Nou 1995	119
Motivul pentru care Facebook valorează 100 de miliarde de dolari	122
Cum l-am făcut pe Yasser Arafat să piardă 2 milioane de dolari	126
Mă fac vinovat de a fi torturat femei	133
Cum să ai succes în Los Angeles fără să depui mult efort	136
Imaginează-ți că ai zece ani	140
Cum am fost complet umilit de yoga	144
Mă numesc James A. și sunt alcoolic	148
Avocatul meu e mort	153
Vreau ca fiicele mele să fie dependente de droguri	156
Când mă fac mare, vreau să fiu Google	160
Trăiește-ți viața ca și cum toți ceilalți ar urma să moară azi	166
Fă din fiecare clipă o operă de artă	169
Obsesie	173
Steve Wynn și diamantele pierdute ale Africii	177
140Love – Cel mai bun serviciu de matrimoniale	180
Libertate	186
Vreau ca fiicele mele să fie lesbiene	192
Cum am întâlnit-o pe Claudia	194
Să te îndrăgostești	200
Sper din tot sufletul că n-am să repet trecutul	204
Cum am dezamăgit-o pe mama lui Tupac	208
Sunt cel mai curajos om în viață	211

Mi-e rușine	214
A trebuit să mint	215
Trei povești despre miliardari	219
De ce ar trebui să se arunce cu o grenadă în mine	223
Anul în care n-am făcut decât să joc pocher	227
Cum să fii comediant	230
Șoarecele din salată	235
De ce am înființat Stockpickr	238
O mulțime de oameni dezbrăcați	244
Despre autor	250

CUVÂNT-ÎNAINTE PENTRU *ALEGE-TE PE TINE ÎNSUȚI* - POVEȘTILE

Mergeam pe stradă și am călcat într-un rahat de câine, și trebuia să mi-l șterg de pe pantofi.

Am început să-mi curăț pantofii de scările casei cu fațada din gresie cafenie, în dreptul căreia mă găseam. Apoi, se deschide ușa, tipul iese afară, răcnește „hei, ce dracu' faci?” și începe să coboare scările repede. Am luat-o la fugă și cale de trei intersecții nu m-am uitat înapoi.

Era una dintre situațiile acelea în care era vina mea, dar nu era vina mea.

Vreau să spun că îmi ștergeam rahatul de câine de treptele lui. În principiu, îi transferam problema mea. Ceea ce era rău.

Dar era un reflex. Imediat ce am călcat în rahat (pe care, conform legii, cineva ar fi trebuit să-l curețe de acolo), am început să-mi șterg pantoful. Nu așa ar proceda toată lumea?

Așadar, acesta este subiectul cărții de față: când viața se întâmplă, și e vina ta și nu e vina ta. Dar spus prin intermediul unor povești care mi s-au întâmplat mie.

Viața e destul de grea. Ne este alocată o zonă de confort definită foarte strict, în care să ne ducem viața. Putem observa că, în principiu, ne îmbrăcăm toți la fel. În linii mari, mâncăm cu toții aceleași mâncăruri. De fapt, 68 de milioane dintre membrii speciei umane vor lua azi masa într-un McDonalds.

(Ca notă marginală: Ar trebui să menționez că ai să găsești o grămadă de asemenea curiozități, răspândite în tot cuprinsul cărții.)

Mulți dintre noi am avut relații proaste, locuri de muncă proaste. Șefi proști. Certuri cu rudele și cu prietenii.

Viața nu e amuzantă. De fapt, cea mai dificilă chestie pe care am făcut-o a fost să ne naștem. E o lume destul de dificilă, care

gonește prin spațiu și evită asteroizii și mini-găurile negre, pe lângă toate celelalte chestii cărora trebuie să le facem față.

Mie nu-mi place.

Toate astea, planurile noastre de viitor, speranțele și visurile pentru a căror realizare muncim din greu, reprezintă zidurile pe care le înălțăm în jurul propriei zone de confort. Credem că putem să construim un dom al siguranței, ca să evităm toată durerea. De exemplu: termină facultatea, căsătorește-te, angajează-te, fã copii, ia-ți o casă, strânge economii, ieși confortabil la pensie, fii sănătos după ce ieși la pensie, mori. Acesta este un exemplu al unei zone de confort pe care suntem învățați s-o respectăm cu toții și chiar s-o venerăm.

Ca să rămânem între hotarele acelei zone de confort, trebuie să depunem O GRĂMADĂ de eforturi neplăcute, începând cam de la vârsta de șase ani.

Și adeseori se întâmplă ca zidurile acelu mic palat mental comod pe care-l construim să înceapă să se prăbușească. Poate că suntem concediați de la serviciu. Sau ne pierdem casa. Sau partenerul ne înșală. Sau copiii nu ne plac.

Nu știu. Mie mi se pare că o mare parte din asta e un antrenament. Ne antrenăm să ne trăim viața ca oameni, astfel încât apoi să putem spera că o să mergem mai departe spre ceva mai bun.

Am scris cartea *Alege-te pe tine însuți* fiindcă mie mi-a fost greu să mă aleg pe mine însumi. Acesta e motivul pentru care majoritatea oamenilor scriu cărți. Fiindcă înveți enorm despre eșec. Înveți atât de multe, încât ai speranța că ai să găsești niște modalități să depășești acele eșecuri și să le lași în urmă.

Eu sper că am putut să învăț cum să „Mă aleg pe mine însumi”, și, pornind de la e-mailurile pe care le-am primit în ultimul an, văd că mulți au pus în practică aceleași idei care m-au ajutat pe mine.

Totuși, multă vreme chiar că am făcut lucrurile praf. Îmi dinamitam încontinuu zona de confort, și nu era deloc amuzant.

Charles Darwin a zis că animalele sălbatice au creiere mai mari decât cele domestice.

Eu nu mai voiam să rămân domesticit.

Asta nu înseamnă că trebuie să ajungi om al străzii sau să trăiești în codru.

Înseamnă doar că: vreau să învăț în fiecare zi cum să-mi accept mediul, cum să fac ce vreau, cum să fiu aproape de cei de care vreau să fiu aproape și să accept faptul că nu pot să-mi controlez viitorul. Universul e infinit și nu trebuie limitat de zona de confort care mi-a fost inoculată de propriile mele temeri, de temerile altora, de solicitările altora, de nevoile altora.

Dacă tu nu te alegi pe tine însuși, altcineva are s-o facă, și rezultatul nu va fi plăcut. Dacă nu trăiești în lumea alegerilor, trăiești în cea a scuzelor.

Unele dintre aceste povești sunt stânjenitoare. Dar sper că în unele dintre acestea te vei regăsi și vei vedea că, dacă cineva ca mine poate să înceapă să parcurgă acest drum prin care să-și distrugă zona de confort și să vadă infinitul de dincolo de aceasta, atunci și tu vei putea s-o faci.

Nu-mi place deloc să utilizez sintagma „infinitul de dincolo de aceasta”. Dar e adevărat. Putem să-l cucerim, să-l explorăm, și poate că așa e mai distractiv. E mult mai bine decât să încerci constant să stingi o sete care nu poate fi stinsă.

Nu uita niciodată că fântâna ta e deja plină. Noi doi suntem în viață. Și dacă cineva continuă să fie chinuit de sete chiar și când fântâna e plină, setea acelei persoane nu va putea fi potolită.

Sper că această carte are să te ajute să-ți potolești setea.

[O să încerc o tehnică de marketing pe care mi-a prezentat-o un prieten. „Introdu un link către lista ta de e-mail în fragmentul-mostră postat pe Amazon.” Așa că am s-o fac. În lista de e-mail am mult mai multe povești decât ce postez pe blog. Și am impresia că între cei din lista mea se dezvoltă o comunitate frumoasă.]

UN ALT CUVÂNT-ÎNAINTE PENTRU *ALEGE-TE PE TINE ÎNSUȚI* – POVEȘTILE

Hmmm, am scris primul Cuvânt-înainte, dar poate că mai am câte ceva de spus.

O să mor în curând.

Și când spun „în curând”, mă refer la intervalul cuprins între o secundă, începând de acum, și 100 de ani, începând de acum.

Am vizitat un prieten care era îngrijorat că până în anul 2045 toți oamenii au să-și descarce sufletele în computere. I-a spus asta personal amicului meu Ray Kurzweil, susținătorul unei idei numite „singularitatea”. „2045, mi-a zis el”, a zis el.

În primul rând, nu, n-au s-o facă.

În al doilea rând, pentru mine nu contează. Eu nu intenționez să fac asta. Eu vreau să-mi trăiesc viața din plin, chiar în momentul de față. Nu într-un computer. „Dar dacă spitalele au să te forțeze să fii descărcat?”

OK, OK. Nu, n-au s-o facă. Ajunge cu povestea asta.

Am pierdut foarte mulți bani, în repetate rânduri. Am scris despre asta în *Alege-te pe tine însuți*. Și am scris și despre faptul că trăim într-o perioadă în care incertitudinea economică, și chiar incertitudinea la nivel de societate, este mai mare ca oricând, și am expus și motivele care mă fac să cred asta.

De asemenea, am scris despre felul în care eu, personal, fac față acelei incertitudini și am explicat de ce și în ce fel aș putea să fiu optimist. Nu neapărat optimist în legătură cu niște viitoruri fanteziste. Nu-mi place să trăiesc în fantezii. Ci doar optimist. Indiferent cât de surprinzător poate să pară asta, îmi face plăcere să mă simt bine. Chiar acum.

Iată o parte din ce mă făcea să nu mă simt chiar atât de bine, din moment ce tot timpul era nevoie să fiu ales de ceilalți, vreme de mulți ani. Poate la nivel emoțional: părinți, prieteni, iubiți.

Poate la nivel profesional: șefi, instituții, o editură, un producător de televiziune. Cineva, oricine care să poată să ne ALEAGĂ și care să ne valideze locul de parcare, și care să ne facă să ne simțim bine în legătură cu locul nostru pe planetă.

Voiam să mă aleg pe mine însumi. Ca să pot să definesc de ce, unde și cum am să continui pe această planetă înainte ca tot ce cunosc să se stingă, asemenea flăcării micițe din vârful unui băț de chibrit.

Așa că am scris cartea. Dar pe parcurs am lăsat pe dinafară o mulțime de povești. Căci volumul nu era gândit ca o carte cu povești. Obiectivul său era acela de a ajuta, și chiar dacă relatarea unor povești este adeseori cea mai bună manieră de a transmite un mesaj, cartea în sine nu-și propunea să relateze povești.

Aceasta își propune. Este cea mai bună carte pe care am scris-o vreodată. Sunt atât de mândru de poveștile din această carte, încât... încât nu știu. Pur și simplu, sunt foarte mândru de ele.

Am început să scriu ficțiune în urmă cu vreo 25 de ani. Scriam 3 000 de cuvinte pe zi.

Eram programator, așa că mi-am ales un loc de muncă la care scriam un program, și n-aveam altceva de făcut decât să mă ocup de mentenanța acestuia. Cum programul funcționa, îmi petreceam aproape tot timpul scriind și citind.

Am scris mai multe romane. Printre titlurile mai interesante ale acestor romane se numără: *The Porn Novelist, the Romance Novelist, the Prostitute, and They're Lovers* (Autorul de romane pornografice, autorul de romane de dragoste, prostituata și amanții acestora), *The Book of Orpheus* (Cartea lui Orfeu), *The Book of David* (Cartea lui David) – (observi că-mi plăcea acea referință semibiblică – „Cartea lui”) și *Chess Pieces* (Piese de șah) – (te-ai prins – povești despre oameni care jucau șah).

Am scris multe povestiri scurte și le-am trimis la toate revistele.

Tot ce am scris vreodată a fost respins. Toate răspunsurile au fost scrisori-standard. Nici măcar o scrisoare în care să se spună: „Perseverează. Ești destul de bun și într-o zi ai să devii și mai bun”.

Poate că așa a fost cel mai bine, fiindcă după vreo patru ani am renunțat, m-am mutat în New York City și am început să am numeroase aventuri. Multe dintre acele aventuri sunt descrise în volumul de față.

Dar cred că asta a reprezentat începutul antrenamentului meu de scriitor. Să scriu câte trei mii de cuvinte pe zi, timp de patru-cinci ani. Apoi, am scris câteva pentru HBO, și apoi a urmat un interval de opt-nouă ani în care am scris pentru publicații financiare.

Am început să scriu despre chestiuni aride. De pildă, despre fonduri. Dar apoi redactorul-șef de la *Financial Times* m-a convocat într-o zi în biroul lui și, în principiu, mi-a zis: „Dacă nu devii ceva mai neconvențional în editorialul tău, renunțăm la el”.

Îi sunt cu adevărat recunoscător pentru acel sfat. Am devenit ceva mai neconvențional. Și apoi am devenit și mai neconvențional. În cele din urmă, am început să exprim ce simțeam că vreau să exprim cu adevărat. Și am făcut asta timp de mai mulți ani. Și, nu mă tem s-o spun, cred că am devenit mai bun. Cred că eram realmente slab la început, dar, în cele din urmă, am ajuns în punctul în care pot să spun că „n-am nici cea mai vagă idee ce fac”. Asta e o poziție dificilă, dar cinstită.

Și acesta este motivul pentru care sunt realmente mândru de ceea ce urmează să citești. Fiindcă n-am nici cea mai vagă idee. Dar uneori este amuzant să fii animal sălbatic.

AL TREILEA CUVÂNT-ÎNAINTE

Chiar n-am gândit asta ca pe o glumă. Faptul că scriu Cuvânt-înainte după Cuvânt-înainte.

Dar tocmai am remarcat că pe locul întâi în topul celor mai vândute cărți de săptămâna aceasta, făcut de cei de la *New York Times*, se află o carte numită *Heaven is for Real (Raiul chiar există)*, despre un băiat care „moare” pentru câteva minute, și apoi își revine și descrie raiul.

E curios că nu se întâmplă niciodată ca un copilaș de șase ani să moară și apoi să revină în mod miraculos la viață și să spună: „PE TOȚI DRACII! N-O SĂ VĂ VINĂ SĂ CREDEȚI C@C@TUR1L3 pe care tocmai le-am văzut. IADUL CHIAR EXISTĂ!” Și apoi, copilul acela ar putea să scrie un bestseller. Cărțile ar putea să concureze pentru locul întâi pe lista celor mai bine vândute cărți.

Mă rog.

Sper să vă placă această carte.

CUM SĂ FII SUPEREROU

L-am mințit ca să obțin un loc de muncă. Managerul fondului hedge* m-a întrebat câți bani am în contul bancar.

Eu aveam ZERO, dar i-am răspuns: „1 milion de dolari”. Asta se întâmpla în 2002.

În cei doi ani dinainte pierdusem toți banii pe care-i câștigasem vreodată și casa. La momentul acela eram falit.

El a zis: „Cum îți permiți să trăiești din așa ceva?”

Ceea ce acum mi se pare ridicol este că la momentul acela am simțit cum fiecare celulă din mine se întoarce cu susul în jos de rușine.

Am avut impresia că aș fi demonstrat că am curaj dacă i-aș fi întors întrebarea.

„Păi, tu câți bani ai?”

„100 de milioane de dolari”, mi-a zis el. Cine știe?

Unul dintre prietenii mei mi-a spus ceva: „Nu poți să știi niciodată câți bani are cineva până în clipa în care începe procedurile pentru faliment”.

Am citit o statistică conform căreia oamenii mint (inclusiv aici și „minciunile nevinovate”) în medie de 10 până la 200 de ori pe zi. Am citit și că oamenii rostesc în medie în jur de 2 500 de cuvinte zilnic.

Așa că una dintre tehnicile prin care să ne oprim din mințit este să nu mai vorbim. Eu încerc să nu vorbesc. Încerc să rostesc în jur de 1 000 de cuvinte pe zi.

Eu și managerul fondului hedge am plecat apoi să luăm cina cu soția lui. O înșela, dar atunci nu știam asta.

* Fond de investiții cu număr limitat de investitori (cel mult o sută), care este administrat agresiv și deține atât poziții sigure, cât și poziții speculative (n. red.)

Citiseam toate cărțile lui favorite, așa că puteam să-i citez din ele. „Care sunt cărțile tale preferate?” m-a întrebat. I-am citat din acele cărți (rahaturi scrise de Ayn Rand). Apoi am citat dintr-un articol de cercetare pe care-l scrisese în 1969 și pe care-l găsisem îngropat într-o revistă.

M-a întrebat: „Ce alte subiectele mă interesează, în afară de finanțe?” Știam că-i place baseball-ul, așa că am vorbit despre diverse povești din baseball pe care le citiseam recent. Baseball-ul e plictisitor.

Managerul fondului hedge mi-a dat bani, să-i gestionez. Era primul meu „job” în domeniul financiar. Într-un interval foarte scurt am dublat suma pe care o promisese de la el.

Cam un an mai târziu, am scris o carte despre cum făcusem asta. M-a concediat pe loc. Credea că am dezvăluit prea multe. Mi-a scris: „Relația noastră financiară s-a încheiat”.

Eu am scris: „Ba nu s-a încheiat. Îmi datorezi bani, fiindcă ai câștigat foarte mult de pe urma mea”. Așa că mi-a trimis imediat un cec.

Într-o zi trebuia să duc mașina tatei înapoi la reprezentanța auto. Tata suferise un atac cerebral, era în comă și n-avea să mai conducă niciodată o mașină. După ce am returnat-o, managerul fondului hedge m-a sunat și m-a invitat la cină.

M-am dus la cină și am început să beau destul de mult. Mă simțeam deprimat.

În dreapta mea era amanta. Și în fața mea se afla fiica managerului.

Eu eram timid și cam îndrăgostit de fiică, așa că am trântit singura întrebare care mi-a trecut prin cap: „Ia spune, ce părere ai că [managerul] și [amanta] se afixează atât de mult în public?”

[Fiica] s-a uitat la [amantă] și a zis: „Cred că e o târfă ahtiata după bani”. Apoi, s-a ridicat și a ieșit din restaurant.

Eram îngrozit și jenat. [Soția] chiar mi-a scris a doua zi, supărată pe mine, și [managerul] era supărat pe mine, până când,

în cele din urmă, le-am spus tuturor: „Asta e problema familiei voastre. Eu am propriile probleme de familie”.

Oricum, cartea mi-a apărut chiar după asta, și am fost concediat.

Toate acestea vor să spună că e mai bine să vorbești mai puțin.

Mai puține minciuni, mai mult timp ca să asculți și să gândești, și să visezi cu ochii deschiși. Mai puține situații stânjenitoare.

Mai puține măști pe care să le port. Garderoba mea mentală nu poate să adăpostească un număr nesfârșit de măști. Cu cât înaintez în vârstă, cu atât scade numărul de măști care încap în garderoba aceea.

Alte avantaje când îți ții gura: nu-ți intră muște în ea. Îți intră și mai puțină mâncare, așa că mănânci mai bine.

Dai mai puține sfaturi. Oricum, nimeni nu urmează sfaturile pe care le dau eu. Oamenii fac ce vor până se rănesc, asemenea unui copil care pune degetele pe plită.

E mai ușor să spui adevărul. Asta înseamnă că trebuie doar să-ți amintești câte ceva.

Rostirea unei minciuni înseamnă că trebuie să-ți amintești, ȘI DUPĂ ACEEA să nu scapi din vedere minciuna. Prea mult stres! (Detectoarele de minciuni funcționează, de fapt, prin măsurarea nivelului de stres).

Faptul că faci mai puțină „gură” înseamnă că începi să-ți folosești mai mult ochii și urechile. Așa cum persoanele nevăzătoare au simțul auzului și al pipăitului mai dezvoltate.

Nevăzătorii par să-și fi transformat celelalte simțuri în superputeri.

Într-un anumit fel, cei care vorbesc mai puțin sunt asemenea supereroilor.

Dacă devii supererou și mă vezi zăcând abandonat în șanț, te rog să mă salvezi.

BLOGGING NEÎNFRICAT

Credeam că am să trec cu mașina peste un bebeluș care traversează strada de-a bușilea.

„Ce bebeluș?” a zis instructorul meu auto.

Păi, DACĂ ar fi existat un bebeluș? Și dacă nu aș fi frânat?

„De ce să nu frânezi?”

Atâtea întrebări! E greu să conduci un vehicul metalic de două tone, cu 110 km/h, în parcare goală a unei școli. Și apoi să mergi pe autostradă pentru prima dată. Și apoi să execuți o parcare laterală!

Ai fi putut să dai pretutindeni peste bebeluși. De ce N-AR PUTEA SĂ EXISTE un bebeluș care să încerce să traverseze strada de-a bușilea?

Instructorul meu auto, care era tata, și-a ațintit privirea în față. La un moment dat a zis ceva despre copiii din Rusia Sovietică. Nu știu ce. Nu eram atent. Trebuia să fiu atent la copilași.

„De ce conduci așa încet?” m-a întrebat tata.

Oare el nu înțelegea pericolul?

Desigur că acumucid în mod regulat bebeluși atunci când conduc cu 110 km/h, în timp ce-mi beau cafeaua și scriu SMS-uri de pe telefon, și nici măcar nu observ.

Sute de bebeluși. Fac puncte cânducid bebeluși. Câștig jocul cânducid bebeluși.

Cui îi pasă măcar dacă euucid toți bebelușii care merg de-a bușilea pe autostradă? Încă îi văd cu ochiul minții. Sunt pretutindeni.

Dar acum am suficientă experiență ca să știu că atunci când trec peste ei cu mașina, cu zecile, nimănui n-o să-i pese, nimeni n-o să observe, nimeni n-o să le ducă dorul.

Asta e valabil și pentru blogging.

Când scriu o postare, mă tem să nu lovesc vreun bebeluș. Încă de la prima mea postare, nu apăs butonul „Publică” dacă nu mă simt speriat.

M-a întrebat cineva zilele trecute ce părere am despre o anumită postare pe un blog, scrisă de un tip oarecare. M-am uitat peste ea și m-am gândit că e foarte proastă.

Cel care o scrisese era foarte arogant. Începea prin a se lăuda cu realizările sale. Apoi, oferea un „Top 10 bla bla”, cum ar fi „Top 10 modalități de a-ți atinge potențialul maxim” sau ceva de felul ăsta. Dar nu împărtășea nicio poveste personală.

Eu vreau să știu cum a fost când bloggerul a funcționat la potențialul său MINIM. MINIMUMUL absolut. Și ce tehnică a utilizat ca să depășească situația.

Poate că ar fi trebuit să înceapă cu „Mă simțeam cu adevărat viu doar când fumam cocaină cu fetele care trăiau în stradă” și cu măsurile pe care le luase ca să se simtă cu adevărat viu și în alte situații, cum ar fi când mânca fulgi de ovăz de unul singur.

Eu vreau să învăț despre cum să fac să nu fiu singur.

Vreau să știu cum să mă simt calm când inima mi-o ia la goană de furie din cauză că ea a zis ceva, sau el a zis ceva, sau din cauză că ei vor ceva. Sau cum să fac să fiu calm când contul meu bancar se golește. Sau cum să gândesc „da” când cei care aș vrea să mă iubească îmi spun „nu”.

Vreau să învăț cum să iau decizii mai bune. Astfel încât să nu ajung în vreun șanț, cu un ac înfipt în ochi.

Vreau să știu cum să mă simt viu!

Când Kamal mi-a spus că are emoții legate de scrierea cărții sale, că are emoții referitoare la ce are să creadă lumea despre el, i-am spus că eu scriu DOAR atunci când am emoții referitoare la ce-au să creadă ceilalți. După aceea, el a scris cartea mea preferată.

Și lumea va CREDE ceva. Vă jur.

Lumea va crede că sunt un părinte rău. Sau că sunt un ratat. Sau că înainte scriam mai bine.

Sau va spune că „James e un impostor”. Sau va spune că „scrisul lui e ADHD”, indiferent ce mai înseamnă și asta. Sau va spune: „Doar încercă să provoace” sau va spune: „E un infractor”, sau va spune: „Oare de ce îl lasă pe ăsta și să respire”, sau uneori (ieri) îmi va spune: „Ai puteri de ticălos”, sau lumea va spune (ieri): „Arăți ca un tâmpit”.

Și mi se face teamă. Oare postarea asta o să fie mai bună decât precedenta? O să fie cea mai bună sau cea mai proastă postare pe care o s-o scriu vreodată? Nu cumva dezvălui prea multe? Oare ajut oamenii? Ajut oamenii, și totuși spun o poveste? Oare povestea asta e bună?

Sunt speriat de fiecare dată când mă așez să scriu. Mi-e rușine de fiecare dată când apăs butonul „Publică”.

Cinci sute de postări în... Ce se întâmplă dacă epuizez poveștile? Ce se întâmplă dacă epuizez ce aveam de spus? Oare o să sar și eu calul?*

„James Altucher mă scoate din sărite! Îl URĂSC.”

De ce!? Nu înțeleg. Ce-am făcut?

Apăs butonul „Publică”.

* În original, *to jump over the shark* (literal, „a sări peste rechin”), expresie idiomatică, utilizată îndeosebi în showbiz, descriind momentul în care un program de televiziune, o trupă, un actor etc. începe să intre într-un declin vizibil, recurgând la măsuri ridicole de redresare. Expresia provine de la un episod al popularului serial de televiziune *Happy days (Zile fericite)*, în care unul dintre personajele principale sare peste un rechin în timp ce practică schiul nautic, acesta fiind socotit cel mai slab moment din întregul sitcom. (n. red.)

PRIMUL MEU CLIENT E MORT

Eram singur și voiam bani. În 1995, locuiam într-un apartament cu un singur dormitor în cartierul Astoria, din Queens, New York City. Nu cunoșteam pe nimeni prin zonă. Îmi scriam numărul de telefon pe bancnote de doi dolari și le dădeam chelnerițelor ca bacșiș. Nu m-a sunat nimeni. Toți cei care locuiesc în Astoria sunt greci. Și, în cea mai mare parte, nu interacționează cu străinii.

Nimeni nu vorbea cu mine. Mă plimbam kilometri întregi prin Astoria, sperând să vorbesc măcar cu un singur om.

Weekendurile erau cele mai rele. Îmi era dor de prietenii mei de la serviciu. Pe strada mea se afla Muzeul Imaginii în Mișcare, așa că mergeam acolo ca să urmăresc diverse filme independente. Două chestii: retrospectiva Hal Hartley era grozavă. Și colecția de pulovere purtate de Bill Cosby în emisiune în anii '80 era expusă la vedere. Femeia de la bilete nu mă plăcea, pentru că îi arătam de fiecare dată legitimația de la HBO ca să intru gratis.

Aveam în jur de 20 de dolari în bancă și îmi duceam traiul de la un salariu la altul. Mă plimbam prin tot Manhattan-ul și îmi spuneam: „Cine sunt milioanele de oameni care își permit să trăiască aici, iar eu nu pot?”

M-a sunat Adrian. „Trebuie să fac un site pentru niște diamante, poți să mă ajuți?” Ne-am dus la Shlomo, pe 47th Street. Shlomo mi-a spus că toate diamantele de pe 47th Street sunt introduse în SUA prin contrabandă, ca să se evite plata taxelor.

L-am întrebat cum erau introduse în țară. Mi-a zis: „Hai să-ți spun un banc. Doi evrei se întorc din Rusia. Unul dintre ei se foiește pe toată durata zborului. În cele din urmă, celălalt evreu îl întreabă: «Moshe, ce-ai de te tot foiești?» Moshe zice: «Îmi fac inventarul!»”

Shlomo a râs, Adrian a râs. Eu mi-am zis în sinea mea că n-am să cumpăr niciodată un diamant.

Shlomo voia să-și treacă online afacerea prin care obișnuia să le vândă cantități mari de diamante tuturor comercianților de pe 47th Street (cunoscută în NYC ca districtul diamantelor; dacă te plimbi pe 47th Street, o să vezi doar turiști și evrei hasidici) și să le vândă direct consumatorului.

„Nu vreau să-mi apară numele pe undeva! Dacă cineva de pe stradă ar afla că mă ocup cu asta, m-ar ucide.” Se poate spune că acesta a fost primul site web de diamante. Înainte de Blue Nile (Nilul Albastru), înainte ca Tiffany’s să treacă online. Înainte de orice.

Ne-a dat un fișier conținând întreaga lui bază de date. Fiecare diamant era pe câte un rând în fișier, cu caracteristicile despărțite prin virgule. Forma diamantului, cei 4C*, numărul de pe certificatul GIA** (cum certificarea reprezintă o escrocherie universală, până și diamantele trebuie să fie certificate de către o organizație fictivă). Nu voia decât ca baza lui de date să fie online și să aibă un design simplu. Urma ca oamenii să aleagă un diamant de pe site, apoi să-i trimită un e-mail, iar el trebuia să-i sune. Simplu.

Camera mea din Astoria avea o saltea cu spumă, gândaci în baie, un telefon și un televizor alb-negru cu diagonala de vreo opt centimetri și care nu funcționa niciodată. Nu mi-am dat seama că în NYC aveai nevoie de cablu ca să faci televizorul să funcționeze. N-aveam nici scaune, nici așternuturi, nici farfurii sau pahare, nici mâncare, nici dulap, nici măsuță de toaletă, și îmi țineam hainele într-un sac de gunoi. Chiar dacă mi-ar fi vorbit vreo chelneriță, ce-aș fi putut să fac? Mă simțeam lipsit de valoare. Aveam nevoie de banii ăia.

A doua zi m-a sunat Chet și m-a întrebat ce pun la cale. I-am spus despre proiectul cu diamantele. „Ce limbaj de programare ai de gând să folosești?” I-am spus că mă gândeam să folosesc C++, dar că nu sunt sigur. Calculasem că avea să-mi ia cam o lună cu C++.

* *Cut, clarity, carats, color* (tăietura, claritatea, caratele, culoarea) (în engl. în original) (n. red.)

** Acronim pentru Gemological Institute of America, institut american non-profit de examinare a bijuteriilor (n. red.)

„James, James, nunununu”, mi-a zis el. „Ai încredere în mine. Du-te la librărie. C-c-c-cumpără cartea lui O'Reilly despre PERL. Ai încredere în mine.” Chet se bâlbâia ușor când era entuziasmat. Cuvintele nu țineau pasul cu iuteala minții sale..

„Ce e PERL?”

„Ai încredere în mine. Cumpără cartea. Apoi sună-mă.”

Am luat cartea, am intrat în biroul lui Adrian și am instalat un mediu simplu de programare în PERL (care putea fi descărcat din numeroase surse). Am făcut programul elementar „Hello, world”. Am continuat să răsfoiesc cartea.

Mai târziu în ziua aceea l-am sunat pe Chet. „Ai luat cartea?” m-a întrebat.

„Am terminat tot proiectul”, am răspuns. Ba am adăugat chiar și o înfloritură suplimentară. Am găsit un set de module PERL pentru manipularea imaginilor grafice, așa că le-am folosit pentru a crea certificatele GIA din mers, ca imagini. Începând din momentul acela, PERL a devenit limbajul meu de programare preferat, pentru toate proiectele de internet.

LECȚII:

- Învață rapid un limbaj de programare modificând alt cod. Eu am găsit codul pentru căutarea într-o bază de date. Doar l-am modificat pe acesta și am introdus această bază de date. Câtă vreme cunoști instrumentele de bază: dacă, atunci, buclele, recursivitatea, sintaxa limbajului, funcțiile etc., poți să înveți orice limbaj de programare cumpărând o carte pentru sintaxa de bază și modificând alt cod.
- Adaugă întotdeauna o înfloritură suplimentară. ÎNTOTDEAUNA. Indiferent de alte considerații. Acesta a fost primul meu client. În trei din următoarele cinci proiecte pe care le-am făcut, mi s-a oferit o slujbă cu normă întreagă și cu un salariu dublu sau triplu față de cât câștigam la HBO. Asta

Întrucât ofeream întotdeauna acel ceva în plus. Ceea ce înseamnă mai mult decât „promite mai puțin și furnizează mai mult”. Asta înseamnă să-ți folosești creativitatea ca să faci viața clientului mai bună. Și să deții întotdeauna elementul-surpriză. Ei știu că atunci când ai să apari în ușă, are să se întâmple ceva magic, au să zboare porumbei. Eu eram magicianul.

- Discută întotdeauna cu cineva mai inteligent decât tine și cere-i sfatul despre cum să te achiți de sarcină.

I-am furnizat site-ul lui Shlomo. Nu i-a venit să creadă cât de repede îl realizaserăm. Și nu i-a venit să creadă nici că am făcut certificatele GIA să arate cum arătau. Ne-a oferit și mai mult de lucru.

Ne-a plătit în numerar: 35 000 de dolari. Eu am primit 17 500 de dolari.

M-am dus la Hotelul Chelsea, pe 23rd Street, și le-am spus că vreau să mă mut acolo. Erau cunoscuți pentru faptul că le permiteau să locuiască acolo doar artiștilor și scriitorilor. Acolo a scris Arthur C. Clarke *2001: Odiseea spațială*. Acolo a scris Madonna *Sex*. Dylan Thomas a murit pe treptele de la intrare. Acolo a fost înjunghiată Nancy (din *Sid și Nancy*). Mi-au spus să aștept să mă văd cu Stanley Bard. El era proprietarul hotelului. Am așteptat două ore, și apoi m-a primit în birou. I-am dat cele 17 500 de dolari în numerar și l-am întrebat dacă aş putea să locuiesc acolo timp de un an.

S-a uitat la bani. Erau puși într-o pungă de hârtie de la un supermarket, în bancnote de 100. „Ce ești? Traficant de droguri?”, a zis. Ar fi trebuit să adaug că Hotelul Chelsea era cunoscut pentru faptul că primea artiști, scriitori și traficanți de droguri. Și prostituate de lux. Dar și unele care nu erau tocmai de lux. N-am vrut să spun că lucrez pe internet. Pe-atunci, asta nu era o chestie tare. Însemna că sunt un „tocilar care se pricepe la computere”. Nu era bine.

„Lucrez la HBO”, i-am răspuns.

„OK”, a zis. Și m-a dus la primul etaj, pe dreapta, spre camera unde fusese înjunghiată Nancy (la momentul acela fusese deja împărțită în două camere). „Poți să stai aici”, mi-a zis. Ulterior, m-am mutat de câteva ori în diferite zone ale clădirii. Fiecare etaj de la Chelsea are mica subcultură proprie. În timp ce continuam să mă mut la diferite etaje, mă simțeam ca un antropolog, studiind speciile care populau fiecare palier. Peste tot erau expuse obiecte de artă. Toate erau groaznice.

Recent, m-a sunat Adrian. Lucra în continuare la site, la diamondcutters.com. Cred că tot acolo lucrează și acum. „A murit Shlomo”, mi-a spus. „Ce s-a întâmplat?” am întrebat.

„Zbura cu un avion prin Rusia. Cred că era în căutare de diamante. S-a prăbușit avionul.”

M-am gândit la gluma lui Shlomo despre evreul care se tot foia în avion, pe când se întorcea din Rusia. M-am gândit că Shlomo nu mă agrease niciodată. În 1999 îl convinsesem să plătească 1 milion de dolari site-ului theknot.com, ca să capete exclusivitate în comercializarea diamantelor pe site, dar asta nu-i adusese mai deloc vânzări. Apoi n-a mai vorbit niciodată cu mine.

M-am gândit la fata care lucra la biroul lui, care avea o cicatrice uriașă pe o parte a feței. M-am gândit la cum o iubisem și cum îmi dorisem să-mi trec limba peste cicatricea ei, și să fiu singurul care-i spune cât e de frumoasă.

Shlomo e mort. Eu trăiesc.

SĂ NU AJUNGI LA PUȘCĂRIE

Nu cred că vreuna dintre prostituate avea mai mult de 18 ani. Una dintre fete mi-a spus că avea 16. Toate erau de culoare. Cea de 16 ani râdea și țopăia încolo și-ncoace, în timp ce vorbea cu mine.

Așteptau ca autobuzul să se întoarcă de la Ricker's Island, închisoarea. Stația asta de autobuz, de la capătul districtului Queens, semăna cu o despicătură însângerată și diformă. Noi eram paraziții care mișunau prin ea. Ultima stradă de la capătul lumii.

Era singura stație pentru autobuzul care părăsea Riker's Island, și acesta pleca și venea toată noaptea. Toți cei care ieșeau pe cauțiune luau droguri de la dealeri și ce puteau de la prostituate.

Era un poem nebun care rima toată noaptea. Asta era ziua lor.

Vorbeam cu o fată de șaisprezece ani despre motivul pentru care făcea ce făcea. Purta haine mulate, pantaloni scurți și un tricou fără mâneci care o strângea atât de tare, încât părea că face parte din pielea ei. Avea sâni mici și, în funcție de cum se mișca, îi ieșea la iveală unul dintre sfârcuri.

„Adică, ce fac?” a zis. Nu putea să se abțină să nu zâmbească, să nu țopăie, să nu danseze un pic.

Un tip plin de tatuaje de sus până jos pe brațele care ieșeau din maiou s-a băgat între mine și ea, mi-a arătat pentru o clipă dinții placați cu aur și argint și gingiile de un roșu-întunecat, și apoi s-a întors spre ea.

N-am văzut ce i-a făcut, deși nu se aflau la mai mult de doi pași de mine. Am auzit un „ufff” dinspre ea. „UFFF!” O expulzare a aerului, asemenea unui glonț care îi ieșise din gură.

S-a îndoit de mijloc și a căzut la pământ. Apoi, s-a ridicat și a schiopătat foarte încet până după colț, în cea mai întunecată

crevasă a labirintului brutal în care ne aflam. Nu puteam să mă duc după colț. Era întuneric beznă acolo. Și când am tras cu ochiul mai târziu, am văzut niște forme întunecate care se tot mișcau de colo-colo.

Pe colț se găsea un magazin Mini-Donuts*. O lumină strălucitoare și unsuroasă, cu ziduri galbene și cu angajați indieni care se uitau sceptic la clienți, chiar și la mine.

Pretutindeni erau muncitorii din construcții, cu vestele lor portocaliu strălucitor și galben reflectorizant, ca să nu fie călcați de mașini. Unul dintre muncitorii din construcții a venit la mine și mi-a zis: „Nu-ți face griji. Noi suntem de la poliție. Dacă ai nevoie de ceva, anunță-ne”. Cumva, mă aflam într-un con de protecție. Lucram la un proiect pentru HBO. Îmi purtam vesta HBO.

La un moment dat, am stat lângă o mamă și fiica ei. Așteptau să vină autobuzul. „Trebuie să ne ducem să-l scoatem pe fiul meu pe cauțiune”, mi-a zis acea mamă. „Dar ce a făcut?” am întrebat. „N-a făcut nimic”, a zis ea.

Ce anume trecuse arzând direct prin creierii lor și le făcuse ochii să arate ca niște acadele? Dacă ai avea creierii prăjiți în felul acela, oare ochii tăi ar avea același gust?

Ne-am urcat cu toții în autobuz. Eu m-am așezat în spate, cu o polițistă. „Peste un an mă retrag din activitate”, mi-a zis. „Vreau să mă mut în Florida și să mă ocup de masaj terapeutic”. Nu-mi venea greu s-o cred. Avea brațe solide. Ar fi putut să mă zdrobească într-un masaj. Era solidă cu totul.

M-am dus în față și m-am așezat lângă șofer. Era chel și avea o față ca spatele unei piuneze, cu doi ochi.

„Fac asta zilnic, cât e noaptea de lungă”, mi-a spus. „Mereu aceiași oameni, într-un continuu du-te-vino. În zece ani ies la pensie. Orașul New York îmi arată destul de multă grijă. Îi ignor pe toți drogații, dar uneori vezi niște scene în munca asta. Îmi

* Mini-gogoși (n. tr.)

închipui că urmează să fac treaba asta în fiecare noapte din următorii zece ani. Nu e chiar așa de rău. Au grijă de mine”.

Am trecut un pod, și acum ne aflăm pe Riker's Island. Închisoarea se întinde pe toată suprafața insulei. „Stai în spate”, mi-a zis șoferul. „Și pune-ți aparatele foto sub scaun și haina peste ele.”

Pe insulă exista o singură stație. Mi-am luat rămas-bun de la mamă și fiică și le-am urat noroc. În aroganța mea, am simțit că aș putea să mă căsătoresc cu fiica, s-o salvez. Nu era drăguță, nici urâtă. Avea o voce timidă. Era durdulie. Își proteja mama.

Ne-am oprit lângă singura clădire luminată. Era singura lumină de pe insulă și-i orbea pe toți cei aflați în autobuz. Am văzut pasagerii dispărând în acea lumină, incinerati de ea.

Gardienii închisorii au târât în autobuz un tip alb și masiv. Nu putea să se miște, dar ei l-au târât înainte și l-au aruncat pe locurile din față. „Greu”, a zis unul dintre gardieni. Albul s-a prăbușit în față pe scaun. Avea burtă. Un tricou rupt și blugi. Mustață. O acnee urâtă pe frunte, acoperită de un păr negru și slinos.

Pe față și pe braț avea o arsură care arăta ca și cum ar fi putut să se infecteze. Părea roșiatică, proaspătă – încă strălucea în diferitele nuanțe ale pielii moarte.

Autobuzul a părăsit insula. M-am așezat lângă tipul ars. „Ce-ai pățit?” N-a răspuns.

„Hei, amice!” a zis șoferul și a încercat să se întoarcă, să-l vadă pe tipul ars. „Poți să vorbești?” Tipul ars n-a răspuns. „Poți să vorbești?” l-am întrebat ceva mai tare. Niciun răspuns.

„Pfff”, a zis șoferul.

Am revenit în Long Island City. Tipul ars era în continuare prăbușit în față. Nu vorbea. A rămas în autobuz și după ce a coborât toată lumea. Clipea. Când l-am întrebat dacă e OK, s-a uitat la mine pentru o clipă. Dar apoi și-a ațintit din nou ochii în podea.

„Ei, rahat”, a zis șoferul. „Am nevoie de ceva ajutor aici. Am un tip care nu se dă jos din autobuz”, a zis el printr-o stație. „Nu, pur și simplu nu se mișcă.”

A apărut o ambulanță. L-am întrebat pe unul dintre cei de pe ambulanță ce era în neregulă cu tipul. „Nimic”, mi-a răspuns. „Și tu îmi stai în drum.”

A fost nevoie de vreo patru dintre ei ca să-l dea jos din autobuz. L-au urcat în ambulanță. Stăteam chiar lângă ambulanță, și tipul ars era așezat pe targă, înăuntru. Ambulanța a pornit sirena, chiar dacă nu exista trafic la ora aia, și s-a îndepărtat. În timp ce ambulanța se îndepărta, îl vedeam pe tipul cu arsura, nemișcat și devenind din ce în ce mai mic.

Tipul ars nu făcea decât să se mute dintr-o instituție în alta. Acum, paisprezece ani mai târziu, e posibil ca el să fi devenit tată? Există fiice care-l iubesc acum?

Toate prostituatele și toți dealerii de droguri dispăruseră sau erau ocupați. Lumina cenușie a dimineții împetrișta bulevardul murdar. Nu era nimeni, nici măcar la magazinul cu mini-gogoși.

„Asta e doar o altă zi. Nu poți să lași chestiile astea să te afecteze”, mi-a zis șoferul. Și a închis ușa, și, cu o mișcare largă a angrenajelor și pârghiilor, autobuzul și-a părăsit stația și s-a îndepărtat, sub podurile și benzile care se încrucișau chiar deasupra noastră – asigurându-se că toate mașinile și toți oamenii din Long Island sau Manhattan se vor afla întotdeauna la 15 metri înălțime.

Acum eram singur. M-am trezit că mi-e dor de șoferul de autobuz și că mi-e dor chiar și de tipul cu arsura. Dar venise momentul să traversez înapoi râul și să mă duc acasă. Răsărea soarele.

Era timpul pentru micul dejun.

CUM SĂ FII UN LUPTĂTOR EXTREM

„Tubul ăsta, pe care îl vedeți ieșind din mine, e conectat direct la inima mea și pompează lichid, prostind-o să creadă că e-n regulă.”

Șoferul vorbea cu mine și cu Brian. Ne luase ceva mai devreme, în cursul acelei zile, de la clubul de golf unde jucaserăm cu Dan Marino, jucătorul de fotbal american intrat în galeria celebrităților. Săream peste dineul de caritate și foloseam o firmă de limuzine ca să ne întoarcem în oraș.

Remarcasem tubul care îi ieșea șoferului din haine, pe o parte, și lichidele care păreau să ajungă din tub în pungă de lână el și-l întrebasesem dacă e-n regulă.

Răspunsul fusese „nu”.

„Am nevoie de un transplant de inimă”, a zis el. Și apoi ne-a explicat ce era cu tubul.

A zis: „Inima mea e de trei ori mai mare decât una normală. Nu poate primi suficient oxigen. Abia pot să mă mișc”.

„Iisuse”, am zis. „Cum s-a ajuns la asta?”

Ne aflam pe autostrada cu plată. Eu și Brian stăteam în spate. Dave, șoferul, era în față. David, șoferul, a zis: „Voiam să ajung în Campionatele de Lupte Extreme, așa că am luat efedrină, ca să slăbesc de la 98 la 79 de kilograme”.

„Ce e asta?” am zis. „Un fel de steroid?”

„Nu”, a zis Brian. „Se vindea și în magazinele GNC*.”

L-am întrebat dacă a luat prea multă.

„Am luat medicamentul cum scria pe flacon”, a zis Dave. „Apoi, am început să am un fel de gripă constantă, așa că m-am dus la

* Lanț de magazine cu sediul în Pittsburgh, Pennsylvania, specializate pe vânzarea cu amănuntul a produselor naturiste și a celor legate de nutriție, cum ar fi vitamine, suplimente, minerale etc. (n. tr.)

doctor. Eram într-o formă grozavă. Doctorul a zis că am o sănătate impecabilă. Țsta e cuvântul pe care l-a folosit. Impecabilă.”

Dave a râs.

„A trebuit să caut ce înseamnă cuvântul”, a zis. „Înseamnă *perfect*. Eram un pachet de mușchi. Eram pregătit de luptă. Apoi, doctorul mi-a spus: «Dar nu știu cum să-ți spun asta.» Nu știam ce urma să-mi spună. Eram doar puțin bolnav. Apoi doctorul a zis: «Nu cred c-o să supraviețuiești.» Acum am diabet de tip II. Am colesterolul ridicat. Am hipertensiune. Am un pacemaker pe partea stângă a inimii și un tub Primacor pe dreapta. Nu pot să-mi tratez diabetul fiindcă nu pot să slăbesc atât cât ar fi nevoie fără ca asta să-mi afecteze inima”.

„Ce se întâmplă dacă scoți tubul?” am zis.

„Într-o oră aș începe să mă simt ca și cum aș avea o gripă foarte puternică”, a zis el. „Și într-o lună-două aș fi mort.”

„Dar dacă lași tubul înăuntru?” am zis. „Cât poți să trăiești așa?”

„N-am încotro, va trebui să scot tubul în trei luni”, a zis Dave. „Căci corpul se obișnuiește foarte bine cu el și apoi nu mă mai ajută cu nimic. Așa că, după aceste trei luni, o să mai trăiesc doar o lună.”

„Trebuia să merg la doctori vineri”, a zis el. „Dar ei refuză să mă mai primească acum. Pentru că un transplant de inimă costă peste 2 milioane de dolari, și eu am ipoteca la casă prescrisă, și nici asigurare medicală n-am. N-am niciun ban, și chiar dacă aș obține transplantul, nu-mi pot permite pastilele antirespingere pe care trebuie să le iei pentru tot restul vieții, ca să fii sigur că organismul acceptă noua inimă.”

Ne croiam drum pe Podul GW. Traficul și căldura de 35°C, soarele, filtrele poliției și toate colțurile și intersecțiile derutante din jurul acelei artere de circulație dintre New Jersey și New York ne încetineau.

„Asta e deprimant”, a zis el. „Haideți să vorbim despre altceva.”

„Erai bun la lupte?” am zis. „Când te-ai bătut ultima oară?”

„Încă de la șapte ani îmi plăcea, pur și simplu, să trântesc un pumn în figura cuiva. Dacă cineva mă rănea, era garantat că eu urma să-l rănesc și mai tare. Dar acum nu mai sunt așa. Acum sunt pur și simplu recunoscător, în fiecare clipă, pentru că sunt în viață.”

A zis: „Acum câteva săptămâni eram la un bar cu un prieten. Aveam tubul ascuns în haina pe care o purtam. Niște tipi au început să-l necăjească pe prietenul meu, care vorbea cu o față drăguță. Așa că i-am rugat să înceteze. Au dat să se apropie de mine, în timp ce eu mă trăgeam înapoi. Erau uriași și beți, și nu știam ce urma să se întâmple. Sincer să fiu, ar fi trebuit să-i las în pace, fiindcă, dacă îmi smulgeau tubul, aș fi avut probleme serioase. Tubul ăsta e conectat direct la inima mea. Dar l-am împuns tare cu degetul în ochi pe cel mai important dintre ei. Pur și simplu, i-am băgat degetele exact în centrul ochiului”.

S-a uitat la mine prin oglinda retrovizoare. „Tu ce-ai face dacă cineva ți-ar înfige degetul în ochi?” a zis.

„Probabil aș plânge”, am zis.

„Nu”, a zis el. „Ți-ai pune mâinile la ochi și te-ai apleca în față. Așa face toată lumea. Apoi, în timp ce tipul era aplecat în față, l-am lovit în mărul lui Adam, în gât. L-am lovit ușor. Dacă aș fi făcut-o cu mai multă forță, i-aș fi rupt traheea. Era căzut pe jos și paznicul barului l-a dat afară. Toată povestea a durat cinci secunde.”

„Cum ai învățat să faci asta?”

„Pur și simplu, asta am făcut toată viața mea. Când eram tânăr, am învățat boxul și toate artele marțiale. De-asta am vrut să mă bag la lupte extreme. Dar acum nu mai pot. Acum nu pot nici măcar să ies să-mi cumpăr de-ale gurii. Trebuie să plătesc niște copii să mă ajute să-mi cumpăr mâncare.”

„Am fost mort de două ori”, a zis. „Și în ambele dați m-am simțit ca și cum mă aflu pe o scară rulantă care avea să încetinească și să pornească în sens invers. Și apoi mă trezeam cu doctori și cu asistente în jurul meu, fără să-mi amintesc nimic despre cum ajunseseam acolo.”

„Sunt atât de fericit”, a zis. „Sunt atât de fericit că trăiesc.”

„Am un băiat de șaisprezece ani”, a zis Dave. „Sper să aibă succes în viață. Asta e tot ce-mi doresc. Eu nu mi-am cunoscut cu adevărat tatăl. A fost ucis când eu aveam cinci ani.”

„Ce s-a întâmplat?” am zis.

„Nu știu”, a răspuns el. „Nu mai locuia cu noi. Așa că eu și mama ne-am dus la el acasă, și nu-mi amintesc decât că era sânge pretutindeni. Îmi amintesc că avea părul închis la culoare. Uneori privesc spre cer și sper că mă aude când îi vorbesc.”

„Și acum nu-mi doresc decât să-mi văd fiul absolvind liceul”, a zis el. Va absolvi în douăsprezece luni. Sper că toată lumea se înșală în legătură cu cele patru-cinci luni pe care le mai am de trăit. Dar chiar acum, în clipa asta, sunt atât de recunoscător și de fericit să fiu aici, să trăiesc, să vorbesc cu voi, băieți!”

„Ce te menține atât de optimist?” am întrebat.

„Noi, toți cei care ne aflăm aici, o să murim”, a zis el. „Fără excepție. O să murim cu toții. Așa că ai două opțiuni. Poți să mori plângând sau poți să mori zâmbind. Eu o să mor zâmbind.”

Ne apropiam de locul unde trebuia să cobor în oraș, unde trebuia s-o întâlnesc pe Claudia. Ne-am rătăcit puțin, mulțumită eternei mele incapacități de-a oferi indicații bune. În cele din urmă, am ajuns la destinație.

„Ei bine, am să înving chestia asta, James”, a zis el, în timp ce coboram din mașină. „O să-mi revin când nimeni nu spune că pot s-o fac, am să înving chestia asta și am să mă fac bine.”

„Știu că așa o să faci. Chiar cred că așa o să faci.”

Dar, ca să fiu sincer, nu credeam.

CUM L-AM UCIS PE OSAMA BIN LADEN

Am vrut să fug pe scara din spate când mi-au spus că sunt de la poliție și că vor să vorbească ceva cu mine. Au arătat o insignă spre camera de luat vederi.

Aveau vocile alea ferme, pe care unii bărbați cu mustață le au din naștere.

Liftul a urcat fix în apartamentul meu. Apartamentul pe care-l pierdeam pentru că sărăcisem și nu-mi mai permiteam ipoteca sau întreținerea, sau impozitele, sau mâncarea.

Bona a dus copiii în altă cameră. I-am auzit râzând. Ea îi gâdila, și chicotelile îmi zgâriau inima.

Liftul s-a deschis, și ei și-au arătat insignele din nou, dar de data asta pe insigne scria „FBI”.

„Am zis «Poliția» jos doar fiindcă n-am vrut să speriem lumea pe stradă”, a zis unul dintre tipi. Vocile lor făceau logica aia irezistibilă.

„Avem motive să credem că poți să ne spui ceva despre finanțele lui UBL”, a zis Persoana A.

„UBL este Osama bin Laden”, a zis Persoana B.

Din câte se părea, dr. Larry Brilliant (ăsta e numele real al fostului director al Google Charities) le vorbise despre o conversație pe care o purtasem cu el cândva, prin 1999, despre bin Laden.

Larry investise într-o companie pe care o înființasem și o distrusesem, într-o perioadă în care distrugeam multe dintre cele pe care le atingeam. Îi spusese odată lui Larry că unul dintre prietenii mei lucra într-o firmă de investiții care avea bani de la familia bin Laden.

Prietenul meu zisese: „Apare pe toate broșurile lor europene, dar pe niciuna dintre cele americane”.

Le-am spus asta tipilor de la FBI.

„Mda, urmărim de multă vreme firma XYZ Partners. Asta ne ajută.”

Au stat puțin și au băut o cafea, și am jucat biliard la masa mea de biliard clasică, din 1948. Prima marcă de mese de biliard care avea un sistem automat de returnare a bilelor.

Ulterior, în aceeași lună, a trebuit să vând masa de biliard ca să achit cheltuielile.

„Pot să întreb cum se face că n-a mai avut loc niciun atac terorist după cele din 11 septembrie?” am zis.

„Crede-mă, am oprit destul de multe”, a zis Persoana A.

Apoi au plecat.

Și m-am simțit ușurat. Foarte ușurat. De parcă reușisem să evit lanțurile și întunericul pentru încă o zi.

Căci eram vinovat. Greutatea celor doi la mine în casă mă strivea cu o vină asfixiantă. Abia puteam să respir.

Nu știu de ce mă simțeam vinovat. Scriu acum și încerc să-mi dau seama de ce. Să unesc punctele, dar acestea se tot mișcă.

Îmi doream altă viață. Nimic n-avea nicio noimă, pe nicăieri. Pe hârtie, pe ecran, pe caleidoscopul de imagini care pretindea că reprezintă ziua mea. Fusesem dependent în feluri despre care nu pot să spun nimic, oricât de cinstit aș încerca să fiu.

Dar suficient cât să mă arunce în închisoare, în mintea mea, pentru o mie de ani înmulțiți cu o mie. Copilașul meu avea să plângă, femeia de la telefon avea să plângă, și eu n-aveam să fiu niciodată în stare s-o înveselesc.

E greu să fii om. Oamenii sunt cruzi. Oamenii pe care să-i iubești sunt trimiși aici să te pună la încercare, și este o cursă pentru a vedea cine îl dezamăgește primul pe celălalt.

Adesea este umilitor și degradant să te zbați și să trăiești. Ascundem și îngropăm cele de care suntem capabili pentru a scoate la iveală iubirea, asemenea câinelui care îngroapă un șobolan mort.

Înainte să fim descoperiți. Înainte să fim găsiți și vânați.

Și apoi creăm alți oameni. Se întâmplă cumva. Un simplu act de extaz creează o viață de regrete și eșecuri.

Și trebuie să învățăm copilul acela să râdă la gluma crudă făcută pe seama lui. Astfel încât să nu ajungă să regrete ce am făcut noi aducându-l aici.

Fir-ar.

O să ies pe-afară și o să mă simt bine astăzi cu oamenii pe care-i iubesc. Sunt liber, și nimeni nu poate să mă oprească. Aceasta e începutul începutului.

CUM SĂ EVIȚI MOARTEA

Tata a suferit o depresie și începea să plângă la cumpărături, să plângă la ședințele cu părinții, să plângă în timp ce juca șah cu mine, să plângă la serviciu, să plângă tot timpul.

În 1970, înființase o companie, și aceasta a fost listată la bursă în 1984, dacă nu mă înșel. În ziua în care compania a fost listată, el avea pe hârtie o avere de 5 milioane de dolari. Un an și ceva mai târziu, nu mai avea un ban, și compania a dat faliment.

Părinții mei au cumpărat o casă, dar apoi nu și-au mai permis să plătească, așa că era ridicată doar pe jumătate.

Toate celelalte case păreau pline cu oameni fericiți, copii, mașini, peluze drăguțe, și apoi vedeai casa asta în mijloc, ridicată pe jumătate și care se degrada.

O achiziționaseră, dar n-o cumpăraseră. Erau implicați avocați.

Apoi, noua companie la care s-a angajat l-a concediat, și a primit bani din asigurările de sănătate pentru a-i acoperi un procent din salariu. Oficial, l-au concediat pentru „motive care țin de sănătatea mentală”.

Când am câștigat pentru prima dată o grămadă de bani, m-am simțit ca și cum urma să scap de blestemul lui.

Aveam bani, așa că mă simțeam realizat personal. Asta era tot. Terminasem! Reușisem!

Am cumpărat o casă mare. Am cheltuit o grămadă de bani. Am cumpărat și alte lucruri. O mulțime de alte lucruri. Mă simțeam ca și cum aș fi fost nemuritor.

Tata a venit la noua casă în timp ce era în construcție. I-a spus constructorului că avem nevoie de un aparat cu jet puternic de apă pentru fiecare toaletă.

Am montat așa ceva la toaleta din camera de oaspeți, ca s-o poată utiliza mereu și să aibă impresia că a contribuit și el cu ceva.

Apoi, am trecut și eu prin ce trecuse el. N-am putut să scap de blestemul lui. Eu eram el.

El făcuse bani și-i pierduse pe toți, și nu mai era nici pe jumătate cel care fusese înainte. Eu făcusem bani, îi pierdusem pe toți și nu mai eram nicio fracțiune din cel care fusesem înainte.

El divorțase de prima soție. Am divorțat și eu.

Când eram puști, lucram în biroul lui din NYC cel puțin o dată pe lună. Aveam o acnee atât de urâtă, încât mă ducea la un dermatolog care îmi drena toate chisturile de pe față, și apoi eram prea stânjenit ca să mă mai duc la școală, așa că rămâneam în biroul lui și o ajutam pe secretară să utilizeze copiatorul.

Apoi, la prânz, mă ducea la magazinul Carnegie Deli. Apoi, cumpăra ediția de după-amiază a ziarului *New York Post* și ne întorceam acasă, și jucam fie ping-pong, fie șah, până venea ora la care trebuia să mă duc la culcare.

Mie îmi place să joc jocuri cu copiii mei.

Psihoterapeuții, membrii familiei, prietenii, partenerii, cu toții mi-au spus că nu semăn cu el. Dar eram falit și deprimat, și pustiit, și îmi era frică să dorm.

Știam că aveam să mă trezesc la trei dimineața și aveam să mă simt singur și speriat, și nimic nu putea să împiedice asta.

Tata a suferit un atac cerebral fatal când se afla în toiul unei discuții aprinse cu cineva care-i datora bani.

Mă tem să nu repet și greșeala asta.

Faptul că îți petreci timpul cu cei pe care-i iubești și care te inspiră n-are legătură cu a face bani sau cu a te distra. E o problemă de viață și de moarte.

Am devenit mai bun la capitolul acela, și asta a schimbat totul pentru mine.

I-am îndepărtat pe cei care puteau să mă omoare. Și mă înconjur de oameni care îmi dăruiesc viață.

Poate că am învins blestemul.

Azi e aniversarea mea și a Claudiei. A râs de mine când am încercat să-i explic că eu vin de pe altă planetă și că nu există nicio posibilitate ca mintea ei plăpândă de pământeană să înțeleagă dragostea pe care o simt pentru ea.

Tatăl ei a murit și el.

Și sper ca într-o zi din viitorul îndepărtat, dacă totul merge cum trebuie, și copiii mei să rămână orfani.

CUM SĂ FII VEDETĂ DE TELEVIZIUNE

Am mințit ca să apar la televizor. În 2003, am vrut să ajung la emisiunea lui Jim Cramer, și m-a întrebat câți bani administrez. A zis: „Trebuie să fie cel puțin 5 milioane de dolari, altfel ar putea să apară la televizor oricine gestionează câteva sute de mii din banii familiei”.

Așa că i-am spus „5 milioane de dolari”.

Nu voiam deloc să ajung la televizor. Eram speriat de moarte.

Dar nu voiam nici să mă duc în Mississippi.

Trebuia să mă duc în Mississippi ca să strâng bani pentru afacerea mea de la fostul CFO al Worldcom și de la o familie care omora mai mulți pui de găină într-un an decât oricare alta din țară.

Dar nu mai urcasem într-un avion de când luasem micul dejun la World Trade Center, pe 11 septembrie 2011, și nu mai voiam să urc într-un avion.

După ce am primit invitația lui Jim de a apărea, n-am mai putut să mă opresc din tremurat. Știam că sunt un impostor, și urma să le dovedesc asta definitiv tuturor celor care făcuseră liceul cu mine.

Am presupus că aveau să se adune toți laolaltă, să mănânce popcorn și să râdă de mine.

Cu o oră înainte să intru în emisie, m-am întâlnit cu Stephen Dubner, cel care avea să scrie *Freakonomics*. Fusese de acord să mă ajute înainte să intru în direct.

Înainte să intri într-un talk show, îți trimit întrebările pentru care vor să te pregătești.

Eu și Stephen am mers în studio, și el mi-a pus acele întrebări în mod repetat.

Mi-am repetat întruna răspunsurile, încercând să mă debarasez de toate „ăăăurile” și pauzele, și de intonațiile ciudate. Încercând să fiu calm.

Să apari la televizor e ca și cum te-ai duce la o față străină dintr-un bar și i-ai zice: „Hei, crezi că mă plăci?” și te-ai aștepta la un rezultat pozitiv.

Apoi, te lasă singur într-o cămăruță, și acolo ai o cameră de luat vederi care se uită la tine și o chestie în ureche, ca să auzi show-ul.

Cineva îți șoptește electronic în ureche „60 de secunde”. Și apoi începi ușor să faci pipi în pantaloni.

La semnalul primit din regie, începi să vorbești cu voce tare în chestia din ureche, stând într-o încăpere goală, având în spate un panou cu orizontul din NYC.

E ca un experiment psihologic. „O să te ducem într-o cameră întunecată, o să stingem luminile și o să-ți punem o mulțime de întrebări terifiante, în timp ce o să-ți numărăm spermatozoizii! Uraaaa!”

I-am spus producătorului că singura întrebare trimisă de ei la care nu vreau să răspund este cea despre aur. La toate celelalte puteam răspunde.

Au început prin a mă întreba despre aur. Căci televiziunile nu vor altceva decât să-ți distrugă complet viața. Asta e ceea ce se cheamă „televiziune de calitate”.

Oricum, am răspuns la acea întrebare. Pentru că atâta timp cât deschizi gura și din ea îți ies niște cuvinte în limba engleză, toată lumea dă din cap și spune: „Așa mă gândeam și eu”.

Nici măcar nu trebuie să rostești ceva care să semene cu o propoziție coerentă. Cred că eu am zis „Aur dolar bani inflație nimic”.

Apropo, un sfat. Indiferent ce ești întrebat la televizor, revino la „mesajul tău mediatic”. Așadar, dacă cineva te întreabă despre „aur”, readu discuția la „totul se rezumă la dolar”. Dacă cineva

m-ar fi întrebat pe mine dacă Superman este evreu în secret și nu provine de pe Krypton, eu aș fi putut să spun: „În realitate, asta depinde de cât de tare au manipulat evreii dolarul Kryptonian”.

Durata totală a apariției mele televizate a fost de vreo 90 de secunde. Cred că m-am pregătit 18 ore pentru acele 90 de secunde. Cum s-a întâmplat și cu majoritatea întâlnirilor pe care le-am avut cu fetele când aveam 20-30 de ani.

Apoi, au avut loc două întâmplări.

Tata mi-a scris un e-mail de felicitare. Cum eram certați, iar eu am tendința să-i evit pe cei cu care mă cert, nu i-am răspuns. Apoi, a făcut un atac cerebral și a murit.

Și s-a mai întâmplat ceva.

Am venit acasă, și fiica mea în vârstă de patru ani avea o epifanie religioasă. Tocmai apărusem la televizor, acolo unde locuiește Dumnezeu. Și acum mă aflam în fața ei, Hristos înălțat.

Era fericită cum n-o mai văzusem niciodată. Mă adora cum n-avea s-o mai facă vreodată.

E greu să fii o ființă umană autentică la televizor. Și apoi devii dependent de experiența de-a apărea acolo. Cutiuța devine o închisoare a orgoliului.

La televizor, toată lumea se preface că știe adevăratul preț al tuturor lucrurilor.

Eu n-am fost liber până n-am reușit să-mi dau seama, în cele din urmă, că aflasem valoarea nimicului.

CUM SĂ DEVII BOGAT, IMPULSUL

Rob mi-a spus că a murit JB. JB a fost cel mai bun prieten al meu în copilărie. Stăteam unul lângă altul în autobuz. După ore, jucam ping-pong, pinball sau monopoly, sau ne plimbam cu bicicletele.

Am făcut asta în fiecare zi, timp de opt ani. Apoi, ne-am îndepărtat unul de celălalt.

Rob mi-a spus: „Ultima dată când am vorbit cu el, era ca o fantomă”.

Era ca și cum n-ar fi fost nimic acolo, a zis Rob.

Eu nu-l mai văzusem pe JB de 20 de ani.

A abandonat facultatea și n-a avut niciodată o slujbă adevărată, a spus Rob. Îi dădeau părinții bani să trăiască. El nu voia să facă nimic.

Își schimba numărul de telefon la fiecare câteva săptămâni, mi-a spus Rob. Așa că era greu să păstrezi legătura cu el.

N-am înțeles. De ce își schimba numărul la fiecare câteva săptămâni?

Întâlnea o fată, și după câteva săptămâni se plictisea de ea, dar nu voia să se confrunte cu situația. Își schimba numărul pentru ca fata să nu-l poată contacta, mi-a spus Rob. Și se muta foarte des.

N-avea cont pe Facebook, nu era prezent pe internet, era foarte dificil să-i dai de urmă, a spus Rob.

Și asta e adevărul. Eu nu l-am găsit niciodată pe internet.

JB s-a rănit la picior în urmă cu câțiva ani, și n-avea asigurare medicală, fiindcă n-a avut niciodată un loc de muncă, mi-a spus Rob. Așa că a devenit dependent de analgezice.

Era implicat în lumea drogurilor, a zis Rob.

Deci n-avea serviciu, folosea numere de telefon efemere, avea o identitate cețoasă, droguri, probleme cu nervii, analgezice.

Într-o zi nu s-a mai trezit, mi-a spus Rob.

Avea 39 de ani.

Nu mă simt trist din pricina asta. Oamenii mor. Nu-l mai văzusem de la 18 ani, din ziua în care terminaserăm liceul.

Dar mă miră ceva din cele spuse de Rob.

„Ultima dată când am vorbit cu el, era ca o fantomă.”

Știm când mintea și corpul cedează. Știm când sufletul este epuizat. Când emoțiilor nu le pasă.

„Nu și-a dorit niciodată să facă nimic”, a spus Rob.

La asta se rezumă toate? Trebuie doar să avem ceva de făcut? Ceva ce vrem să râcâim doar un pic pentru a merge mai departe încă o zi?

Nu trebuie să salvăm noi lumea. Sau să inventăm gheața caldă. Sau călătoriile în timp. Sau chiar să avem o pasiune sau un țel.

Când eram sărac lipit pământului și plângeam, îmi doream să mor, astfel încât copiii mei să încaseze banii pe asigurarea de viață. Ce m-a făcut să mă ridic și să încerc din nou?

Și mai târziu, când s-a întâmplat din nou. Și din nou.

De ce n-a făcut și JB la fel?

Eu numesc asta „impulsul”.

În viață se întâmplă tot timpul să urci un deal pe o bicicletă. Tot ce există în viață vrea ca tu să te prăbușești. Să fii subjugat. Să fii forțat. Să fii obosit. Să devii o fantomă.

Să aluneci înapoi la vale tocmai când credeai că ești aproape de vârf.

E al dracului de obositor să trăiești.

Ce poate să ne ofere IMPULSUL?

Nu știu.

Pentru mine, astăzi, doar capitolul de față. În unele zile, faptul că o văd zâmbind pe fiica mea de unsprezece ani. Alteori, vreau doar să fac o plimbare. Sau s-o ajut pe Claudia. Sau să fac ceva distractiv și creativ.

Care este IMPULSUL tău astăzi?

Câte puțin, în fiecare zi, se acumulează.

Un mic impuls astăzi se transformă într-o viață grozavă mâine.

Singura mea condiție: trebuie ca eu să dau ceva. Trebuie să mă bucur de asta.

Altfel e prea epuizant. E ca o pată de rahat. Alunec înapoi spre poalele dealului.

O respirație profundă. Poți să faci asta, îmi spun. Încă un dat din pedale. IMPULSUL! Urcă până-n vârful dealului!

Vreau să trăiesc.

VREAU SĂ TRĂIESC

Când am învățat să dansăm cadril, în clasa a șaptea, fata gravidă (dar nimeni nu știa încă asta) le-a spus tuturor prietenelor ei: „E OK dacă nu-l atingeți”, referindu-se la mine. Așa că nicio fată nu m-a atins.

Ne țineam mâinile ridicate în aer și ne mișcam pe muzică. Fetele se prefăceau că mâinile lor le țin pe-ale mele. Dar doar mimam asta. Nu mă deranja. Mă temeam că au să se supere dacă mă ating.

Coșurile mele erau atât de mari, încât trebuia practic să port prezervative peste ele, ca să nu mă trezesc că puroiul mi se scurge pe față ca lacrimile.

Gimnaziul a fost un coșmar. Am mers la o școală primară evreiască. Apoi, brusc, cinci școli primare îngrămădite în gimnaziu... Linwood.

Mi-l amintesc pe Jonathan spunând „Băga-mi-aș...”, în timp ce trăgeam pentru prima oară în parcare școlii. Toți cei care veneau din suburbiile noastre curate erau îngroziți.

Nu ne venea să credem cum arătau creaturile alea. Vreau să spun că unii dintre ei aveau barbă. Unii dintre ei fumau. Unii dintre ei purtau cămăși cadrilate și blugi, și toți aveau 2,5 metri înălțime.

La vârsta aia, evreii au cam 1,5 metri, urmând să ajungă la 1,75 sănătos. Și cam asta-i tot.

Când noi, evreii, nu ne sufeream unul pe celălalt, spuneam chestii precum „băi, bou prost!”, și apoi plângeam.

Când copiiiăștia nu ne sufereau, ne luau la pumni până ne dădea sângele, ne puneau un picior pe cap și își scuipau tutunul mestecat în ochii noștri.

Copiiiăștia puteau deja să-i zdrobească pe tații noștri sau puteau să-i forțeze să se sărute între ei. Aici nu-ți mai folosea la

nimic să spui „Tata e vicepreședinte la Macy’s și O SĂ-ȚI TRAGĂ O BĂTAIE DE NU TE VEZI!” Nu mai ținea acum.

Înainte de asta nu încasasem niciodată un pumn cu adevărat. Acum, devenise un obicei. Și apoi lumea stătea în jurul meu și râdea.

E OK. Nu știi.

Și acum fiica mea e în clasa a opta. Când dracu’ s-a întâmplat asta? Când ai crescut așa, scumpete mică?

Oare tu lovești pe cineva cu pumnul? Sau te lovește cineva pe tine?

Nici eu nu le-am spus părinților mei.

Încearcă cineva să te sărute? Sper că nu. Asta e dezgustător!

Sper că tu ești mai drăguță cu oamenii decât au fost ei cu mine.

Sper că, dacă există cineva de care se leagă toți, tu poți să-i fii prietenă.

Erau și alți copii ca mine. Alți copii care n-aveau niciun prieten. Dar nu puteam să mă împrietenesc cu ei. Nu mergea așa. Nu era vreun soi de „Superfrăție a oamenilor cool care n-au prieteni”. Toți credeam că suntem mai buni decât cei asemenea nouă.

Am avut un singur prieten. Și acum nici măcar nu-l găsesc pe Facebook. Avea tot timpul tendințe suicidare. Abia opt ani mai târziu mi-a spus că avea tendințe suicidare fiindcă își dăduse seama că e gay. Apoi, tatăl lui a murit de SIDA. Și acum el e dispărut.

În fiecare zi trebuia să mă abțin să urinez de la opt dimineața până la cinci seara. Nu puteam să mă duc la toaletă în școală, că așa fi fost ucis. Sau cineva ar fi urinat pe mine, în timp ce lumea ar fi râs.

Lecția numărul unu despre Cum să devii bogat: Să nu uiți niciodată că gimnaziul nu durează o veșnicie.

CUM SĂ FII REGELE LUMII

Pot să-mi domin fără probleme fiica de unsprezece ani la tenis. În principiu, o bat de nu se vede.

De exemplu, dacă ea execută o lovitură ușoară, eu pot să i-o returnez în cealaltă parte a terenului și, cum are picioare scurte, nu poate cu niciun chip să alerge să prindă mingea.

Așa lucrez eu. Distrug visurile fetițelor de unsprezece ani.

Iată problema: obosesc. După circa opt minute sunt prea epuizat ca să continui jocul.

Ea zice: „S-a întâmplat ceva, tati?” Dar după acea muncă extenuantă de a lansa proiectile, de a o domina cu *topspin*-ul meu, de a alerga la fileu, de a executa loburi, de a servi etc. am nevoie de o pauză.

Nu pot să-mi recapăt suflul și, habar n-am de ce, scuipe un fel de mângă cenușie pe jos.

Noi spunem că cei mici au multă energie. Au cumva o baterie? E încărcată la maximum? Au cumva mai multe substanțe chimice electronice sau altceva? Cum funcționează?

Sunt mai în vârstă și sunt mai bun la toate. Și le știu pe toate, pentru că eu sunt tatăl.

Pot s-o privesc pe ea sau pe cealaltă fiică a mea și să văd viața din jurul lor. Nu vorbesc despre „aure”. Nu știu ce sunt astea. Ci, pur și simplu, despre VIAȚĂ. Ele o au.

Emană energie. O pulverizează pretutindeni. Și îmbracă forme inteligente, și îmbracă și forme prostești. Nu contează. Ele își permit s-o irosească la vârsta aia. Le rămâne suficientă.

Eu trebuie s-o îmbuteliez pe-a mea. S-o utilizez în mod adecvat.

În autobiografia lui, Jimmy Connors vorbește despre cum a început să decadă când era Nr. 1 mondial în tenis. Lupul cel tânăr

(John McEnroe) începea să avanseze și să-l învingă. Nu se mai putea menține pe primul loc. Îi obosiseră oasele.

Avea 29 de ani.

OK, asta e OK. Țasta e motivul pentru care îmi place șahul, nu tenisul.

Așa că am aruncat o privire peste lista cu cei mai buni 100 de jucători de șah din lume. Ar fi trebuit să fie o adunătură de bătrâni.

Nr. 1, Magnus Carlsen, s-a născut în anul următor celui în care am terminat eu facultatea. A trebuit să derulez lista până la nr. 65 pentru a găsi pe cineva mai în vârstă decât mine. Julio Zuniga. Cu trei luni mai bătrân decât mine.

Săptămâna trecută am luat parte la o conferință adresată antreprenorilor. Erau cincisprezece vorbitori. Eu am fost unul dintre ei. Tim Ferriss era un altul. Marc Ecko, un altul. Mulți oameni inteligenți. Eu eram cel mai bătrân dintre vorbitori.

Dar apoi mi-am dat seama: eu eram, de altfel, mai bătrân și decât cei 110 oameni din public.

Unde e toată lumea? I-au aruncat pe cei în vârstă de 45 de ani în lagăre de concentrare? Oare îmi e măcar permis să spun așa ceva? Oare au aruncat evreii de 45 de ani într-un lagăr de concentrare?

Oare eu am ratat ieșirea de pe autostradă și am ajuns în lumea celor care au sub 45 de ani?

Mă simt mai bine decât atunci când aveam 20 de ani. Și știu mai multe. Mult mai multe.

Aș putea să scriu o carte cu ce știu!

Știi că atunci când soția începe să-mi povestească problemele ei, eu trebuie s-o ASCULT, nu să-i REZOLV problemele.

Știi că dacă cineva îmi spune „Am o oportunitate grozavă pentru tine”, acel cineva încearcă să arunce cu rahat în mine.

Oportunitățile mi le creez eu. În toată viața mea, nimeni nu mi-a oferit vreuna ca prin farmec.